

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי י"ד אדר א' תשפ"ב | דף היומי בבלי: חגיגה ו | דף הכולל: מגילה ג.
דף היומי בהלכה: מתחילת סימן תרצ"ו עד סעיף ו'.
מוסר: דבר בעיתו - פרק ד' מ"גם איש תבונות" עד "ודע עוד אחי".
קנין חכמה הלימוד השבועי: עבודת האלוקים פרק ד' 'והמדרגה השלישית' עד פרק ה' 'ויאמר לנפש'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

ר' שלום רובשקין: הסיסמה שלי הייתה - אני יוצא מהכלא עם 'חובת הלבבות'!!! | מרן הגר"מ שטרנבוך במעמד הסיום: 'הבטחת חז"ל למי ששונה הלכות היא לא צ'ק, היא מזומן'!!! | 'נס התפוחים' של הרב אהרנברג ז"ל | 2337

סיום משנה ברורה

"חז"ל אמרו כל השונה הלכות מובטח לו שהוא
בן עולם הבא, ושמעתי מפי מרן הגרי"ז זצ"ל,
ש"מובטח לו" של חז"ל אינו צ'ק אלא מזומן! ומי
הוא זה שלא ישתוקק לקבל 'מזומן' כזה מחז"ל?"

דברים שנאמרו על ידי מרן פוסק הדור הגר"מ שטרנבוך שליט"א בסיום המרכזי שע"י דרשו

השמחה בשעת הסיום

והנה שמחת הסיום היא שמחה גדולה, שבה זוכים לדבר 'מושלם'. וזכורני שבשעה שבאתי פעם להרה"ק ר' אהרן מבעלזא זי"ע, שאל אותי היכן אני לומד, וכשהשבת לו שבישבת חברון, ביקש ממני לומר לבחורי ישיבת חברון, שכאשר לומדים מסכתא יש להקפיד ללמוד מתחילתה ועד סופה בלא לחסר אפילו חלק קטן מהמסכת, וביאר שבכל לימוד מסכתא שאדם לומד בעולם הזה, הרי הוא בונה לעצמו כנגדו בית בעולם האמת, ואם למד מסכתא ולא סיימה, היא לו בית חסר ופגום, והרי הוא דומה לאדם שבנה בית והשאיר בו הרבה חסרונות או פגמים וכגון שאין בו חלון או דלת וכיו"ב, ורק אם הוא מסיים את המסכתא אז היא לו בית שלם ונאה, וע"כ יש להזדרז לסיים המסכתא, עכ"ד.

וא"כ השמחה עכשיו גדולה מאוד שאלפי יהודים זוכים עכשיו ל"דבר מושלם" ולבנות היכלות שלימים בשמים, ובפרט שזכו לסיים משנה ברורה שהוא "לימוד על מנת לקיים" שמעלתו גדולה יותר.

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו", באנו לשמוח במעמד "סיום משנה ברורה" שנלמד על ידי אלפים ורבבות.

ידוע מה שאמרו חז"ל (מגילה כ"ח ע"ב) כל השונה הלכות מובטח לו שהוא בן עולם הבא, ושמעתי מפי מרן הגרי"ז זצ"ל ש"מובטח לו" של חז"ל אינו צ'ק אלא מזומן, ומי הוא זה שלא ישתוקק לקבל הבטחה של חז"ל שעצם ההבטחה היא כקבלת מזומן.

ונראה בביאור עניין הבטחה זו "שהוא בן העולם הבא", שהוא כעין הלשון "בן עיר שהלך לכרך" שגם בהיותו בכרך הוא עדיין קרוי בתואר "בן עיר" כיון שבעצמותו הוא בן עיר, וכך גם הלומד הלכה בכל יום הרי הוא "בן העולם הבא" עוד בהיותו כאן בעולם הזה, שהרי הוא חושב בכל מעשיו היאך לנהוג כרצון הקב"ה, ובזה הוא נקרא "בן העולם הבא" כיון שעיקר חייו ומחשבתו הוא על חיי העולם הבא.

ולכן אני קורא לחבורת דרשו - "חבורת בני העולם הבא", שכיון שלומדים משנה ברורה בכל יום, הרי הם נקראים כבר בעולם הזה "בני העולם הבא".

קריאה להצטרף ללמוד הלכה למעשה בכל יום

והמעמד כאן אינו רק "חתן תורה" אלא גם "חתן בראשית", שמכאן תצא הקריאה לכולם להצטרף ללמוד בכל יום משנה ברורה הלכה למעשה, וכבר כתב רש"י (דברים ט"ו, י') על הפסוק כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלוהיך, "אפילו אמרת ליתן, אתה נוטל שכר האמירה עם שכר המעשה, והרי מבואר בדברי רש"י יסוד גדול, שעצם הדבר שהאדם מבטיח לעשות מצווה, הוא כבר מקבל ברכה על כך.

ומקווה אני שרבים יתעוררו הלילה לקבל על עצמם ללמוד משנה ברורה בכל יום, ובוזה יקבלו מיד [לפני העשייה] השכר והתואר המיוחד "בן העולם הבא", ואשרי להם ואשרי חלקם שזוכים לזה. ובאמת כל אחד יכול ללמוד הלכה בכל יום, שללמוד כמה דקות ביום הלכה הוא דבר קל, אלא שהיצר הרע הוא מלאך, והוא יודע כמה חשוב הוא לימוד התורה, ולכן הוא מערים ניסיונות לאדם שלא יצליח ללמוד ברציפות מידי יום, אבל ה"עקשן יצליח" ויקבל על עצמו בקבלה חזקה ללמוד בכל יום ברציפות, ועל דרך מה שכתב הרמב"ם (פ"ב מהלכות תשובה ה"ב) "עד שיעיד עליו יודע תעלומות", ובדרך זו יצליח ויעלה בידו רכוש גדול.

דרשו ה' ועוזו - לחפש את הקב"ה

וזהו "דרשו ה' ועוזו" והיינו לדרוש ולחפש את הקב"ה, ולא להיות "מסתפק במועט" אלא לחפש יותר ויותר, ומי שמצטרף ל"דרשו ה' ועוזו" והיינו שמחפש את ה' ואינו מסתפק במה שיש לו אלא מחפש איך להתעלות עוד ועוד, הוא יצליח ללמוד הלכה למעשה בכל יום.

מידת הדין מקטרגת בזמננו

והנה בזמננו המצב קשה מאוד, שהרשעים גוזרים גזירות שונות על שומרי התורה והמצוות, וזכורני שמו"ר הגה"צ רבי משה שניידער זצ"ל היה רגיל לומר בשעה שהרשעים היו גוזרים גזירות נגד התורה - "בוערת אש, ספרי תורה בוערים ואיך אנחנו יכולים לשתוק", אמנם זאת תשובתנו בשעה קשה כזאת - בחיזוק התורה כנגד מפירי התורה, ולכן אשרינו מה טוב חלקינו שזכינו היום להרבות תורה, וזהו חובותינו בשעה הזאת - לחזק את התורה שהיא הנשק שלנו. וזהו התשובה שלנו בשמים נגד השטן שמקטרג עלינו. ואנחנו מודים לקב"ה שבזמן קשה כמו בזמננו אנחנו יכולים להביא לו 'מתנה' של אלפים ורבות שמסיימים לימוד משנה ברורה להשביט בכך את מידת הדין, שהלא ראשי השלטון מחרפים ומגדפים שם שמים באופן נורא, ופוגעים בקב"ה אפילו במקום קדשו במקום שכינת עוזו בכותל המערבי ומייחדים שם מקום לפרורמים, ולא היה לעולמים דבר נורא כ"כ שפושעי ישראל גירשו את השכינה הקדושה ממקומה בכותל המערבי, ובוודאי מידת הדין תובעת מה אנחנו עושים, אמנם הלילה אנחנו מביאים לקב"ה 'מתנה' של אלפים ורבות שקיבלו עליהם ללמוד משנה ברורה בכל יום במסגרת "דרשו", ובוזה אנחנו מקווים להשביט את מידת הדין.

שבח והודאה לקב"ה על פריחת התורה בזמננו

והנה בדורינו זכינו שב"ה התרבה לימוד התורה באופן שלא היה כמוהו לעולמים, ועלינו ליתן שבח והודאה לקב"ה שהפריח את שממות עולם התורה לאחר המלחמה. וזכורני סמוך ממש לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה, בשעה שהגאון הקדוש רבי אלחנן זצ"ל היה בבית הורי בלונדון ורצה לחזור לפולין, הפצירו בו הרבנים שישאר בלונדון, ולא ייכנס לפולין שהוא מקום סכנה, שהלא היטלר ימ"ש עומד להשמיד ולהרוג בפולין, אבל רבי אלחנן השיב: "קפיטן [רב החובל] אינו עוזב את הספינה בשעת רוח סערה".

והנה עמד שם יהודי בעל הבית אחד שהתערב ואמר, "בוודאי רבי אלחנן צודק, שהלא אם היטלר ימ"ש ישמיד ח"ו את יהדות פולין ליטא והונגריה, הרי זהו "פשיטת רגל" ליהדות ולתורה, והרי הקב"ה הבטיח "כי לא תשכח מפי זרעו".

אולם רבי אלחנן דחה דבריו והשיב שאין זה מוכרח כלל, כי הקב"ה לא גילה לנו מהו האופן שלא תשתכח תורה, ובאמת אפילו אם יישאר רק קומץ קטן מאוד, הרי התורה היא כמו אש, וסגולתה כסגולת האש שמגחלת קטנה יכול להתלקח שלהבת גדולה, וא"כ גם אם יישאר חלילה רק קומץ קטן של עם ישראל, יוכל לצמוח מהם אחר כך דור שלם של לומדי תורה, עכ"ד.

ובדור האחרון ראינו את קיום דברי הג"ר אלחנן זצ"ל לעינינו, שעוד זוכר אני איך לאחר המלחמה - כאשר נחרבו הישיבות ומוסדות התורה במלחמה ונהרגו הרבה רבנים ובני ישיבות, היו הציבור מיואשים וחשבו שאין עוד מה לעשות להקים את קרן התורה, אבל כמה יחידים גדולי תורה פעלו להרים את קרן התורה, ובנו מחדש את הישיבות והתלמודי תורה, ואז זכינו שהתורה התלקחה כאש ממש, וכפי שאנו רואים כאן היום רבבות בני תורה השמחים בלימוד התורה.

דברי סיום

ויש לי קשר מיוחד עם נשיא דרשו הרה"ג ר' דוד הופשטר שליט"א, שהלא הוא תלמיד של הגאון נפתלי פרידלר זצ"ל שהיה תלמיד מובהק של מורי ורבי הגה"צ רבי משה שניידער זצ"ל. ומו"ר זצ"ל בעצמו היה תלמיד מובהק של הקדוש החפץ חיים, והיה ממש כמו בן אצל החפץ חיים [שאשתו של מו"ר הגה"צ רבי משה שניידער זצ"ל היתה יתומה מהעיר ראדין שהחפץ חיים גידל אותה כבת, והשיא אותה למו"ר זצ"ל], ונמצא שאנחנו תלמידי תלמידיו של הקדוש החפץ חיים.

ואני מבקש מהקב"ה שכשם שזכיתי להשתתף בשמחה זו כן יזכני הקב"ה להשתתף בעוד שמחות כאלו, ונזכה שיתווספו עוד רבים שיקבלו על עצמם ללמוד מידי יום ביומו משנה ברורה, וגם יצליחו לקיים את התחייבותם ולא יחסרו אפילו יום אחד.

ונמצאים אנו היום כבר סמוך ממש לביאת משיח צדקנו, שמשיח צדקיני משגיח מן החלונות ומציץ מן החרכים מתי יוכל לבוא, וה' יעזרנו שנזכה בקרוב לביאת משיח צדקיני בקרוב.

צפון: גלריה מכנס סיום הדף היומי בהלכה פריז

תמונות מובחרות מהכנס האדיר של סיום דף היומי בהלכה בצרפת

כמה נוסעים ניגשו אלי ומתוך רחמים הציעו לי הלוואה כדי שאוכל גם אני לרכוש תפוחים. הסברתי להם בעדינות כי שבת היום והדבר אסור. הם נדו לי בראשם והסתלקו כלעומת שבאו...

תפוחים של שבת

מלחי האניה וקציניה, רוקנו כל התאים מתכולתם, למגינת ליבם של הנוסעים.

עלינו על יצוענו מתוך תחושת נעימות. הנה, אנו חוזרים הביתה. עם בוקר התעוררנו ולהפתעתנו נוכחנו לראות, כי לא גלי ים ושמים כחולים סובבים אותנו, כי אם נופה המרהיב של ונציה. התברר כי מחמת עיכוב כלשהו תפליג האניה רק בשעות הבוקר המאוחרות. התעטפתי בטלית והתעטרתי בתפילין, ובעמדי על סיפון האניה הודיתי ליוצר הבריאה על נפלאות בראשית ועל כל מה שגמלני מעודי ועד היום הזה, בו אנו אמורים להפליג לארץ חמדתנו, ארץ אשר אליה לא זכו להגיע אבותי ואבות אבותי, נוחם עדן.

כעבור זמן מה, החל הנמל שוקק חיים. שוב אותם רוכלים, אשר דבר עיכוב האניה גונב לאזניהם במהירות, חשו לנמל ופרסו את מרכולתם. מיהרתי להצטייד במעט הדולרים אשר לי וירדתי אל הנמל, שם נכונה לי הפתעה נעימה. הקונים היו מועטים, שכן כספם של רוב הנוסעים אזל ביום הקודם, ולפיכך מחירי התפוחים ירדו פלאים.

רכשתי מספר רב של ארגזי תפוחים. היה לי זמן לבחור את המובחרים שבהם. איש לא דחק בי, המסחר התנהל בנחת, ואחת למספר דקות מלאתי את תאי האישי בארגז תפוחים נוסף. בשלווה וביישוב הדעת רכשתי את התפוחים, ובתוך האניה כיסיתי את הסחורה מחשש עינא-בישא.

זמן קצר לאחר מכן, בשעה אחת עשרה לפני הצהריים, הפליגה האניה לדרכה. החזקתי את הארגזים בתאי, באין פוצה פה ומצפצף, ובמשך כל הנסיעה הקפדתי לטפל בהם, לוודא שייכנס אוויר צח ביניהם ולהחזיקם במצב תקין.

ביום שישי אחר הצהריים הגענו בע"ה לחיפה, והועברנו לשער העליה. בבקרו של יום ראשון הופיעו במקום סוחרים, שחפצו לקנות מהעולים החדשים את הניתן לקנות. המטענים הוצאו כבר מבטן האוניה, וכשהובאו ארגזי התפוחים, חשכו עיניהם של בעליהם. מקצתם נרקבו, מקצתם נראו כצלויים באש ואף לא אחד מהם צלח עוד לאכילה. לבעליהם ההמומים לא נותר אלא להשליכם לפחי האשפה.

לעומת זאת, התפוחים שלי היו תאוה לעיניים, טובים וטריים. כמובן, שזכיתי למכור אותם במחיר טוב ורווחי הנאים סייעו לי ולבני ביתי בהתעורתנו בארץ ישראל.

(אור לישירים ממאורות הדף היומי, הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה. לתגובות ולחימוך נוסף po583271323@gmail.com)

היה זה בשנת תש"י, עם סיום מלחמת העולם השנייה נותרו בפולין מתי-מעט יהודים ניצולים, אשר השלטון הקומוניסטי הגיף בפניהם את שעריו ולא הניחם לצאת מן הארץ ספוגת הדם והדמעות אל ארץ אבותיהם.

לאחר ארבע שנות ציפיה, בשנת תש"י, נפתח חרך צר בגבולות המדינה ורבים מן הניצולים, ביניהם הרב אברהם ישראל ארנברג ז"ל, אשר סיפר את המעשה הבא, מיהרו לצאת לעבר הארץ הקדושה. במהלך נסיעתנו ארצה, סיפר, הגענו בערב שבת לעיר הנמל ונציה שבאיטליה, וכעבור מספר שעות התעטפנו בקדושתה של שבת איטלקית. בבקרו של יום שבת קדש המה מקום שהייתנו רוכלים איטלקים רבים שצצו משום מקום עם שלל מרכולתם הצבעונית. הרוכלים עשו את מלאכתם נאמנה, ופרשו בפנינו סחורות שלא ניתנו להשגה בפולין, וכן סחורות עוברות לסוחר בארץ יעדנו, ארץ ישראל.

המסחר החל פורח. אין אני ראוי לשפוט את האנשים אשר שבעה נפשם מרורים, ועתה אצו רצו בבהילות לרכוש סחורה מכל הבא ליד. אני עמדתי במקומי מחרשי. שבת! שבת היום בעולם!

אט אט שככה ההמולה. כספם של הנוסעים תם, וערימת המציאות שסביבותיהם תפחה וגבהה. תפוחי עץ היו הסחורה המבוקשת ביותר. הללו נמכרו בארגזים בעלי תכולה של חמישה קילו האחד, ונוסעים רבים הצטיידו במספר ארגזים מתוך מטרה למכור תפוחים אלו בארץ ישראל, אשר בחוף ימה היינו אמורים לנחות בתוך ימים אחדים.

מספר נוסעים ניגשו אלי ומתוך רחמים הציעו לי הלוואה, עד שירווח, כדי שאוכל גם אני לרכוש תפוחי עץ. הודיתי להם על טוב ליבם, והסברתי להם בעדינות, כי את יום השבת אני מקדיש לאלוקי השמים והארץ. הללו נדו לי בראשם והסתלקו כלעומת שבאו.

לעת ערב קיבלנו הוראה להעביר את חפצינו לאניה בשם "גלילה", שעגנה בנמל, ושעליה נפליג ארצה. בהתרגשות רבה ארגנתי את חפצי הדלים, בעוד הסובבים אותי עמסו את תפוחיהם על עגלות ועל גביהם של סבלים איטלקיים, והתמקמתי עם רעייתי ושני ילדי ב"גלילה".

תוך שלש שעות התמלאה האניה עד אפס מקום באנשים, נשים וטף, ובחבילות אין ספור. משגדשה הסאה, פקד רב החובל על כל באי האניה, להעביר את צרורותיהם, חבילותיהם, מזוודותיהם וארגזיהם פנימה, אל בטן האניה, מלבד חפציהם האישיים. בסיועם הנמרץ של

מעשה באחד שנתן מתנות לאביונים בפורים קטן, ואח"כ נודע לו שאין בזה חיוב כלל. האם המקבל צריך להחזיר הכסף משום מקח טעות?

ומי שטעה ואמר 'על הנסים' בשמו"ע - האם חוזר?

ב'. הרמ"א חתם את השו"ע מעין הפתיחה, שכתב בסימן א' שוית ה' לנגדי 'תמיד', וכאן כתב משתה 'תמיד'. שעת"ת בשם 'ברכי יוסף'.

שאלה: מעשה באחד שנתן הרבה כסף עבור מתנות לאביונים בפורים קטן, ושוב נודע לו שאין חיוב כלל. האם המקבל צריך להחזיר הכסף משום מקח טעות או לא? תשובה: עי' שפ"א (מגילה ה:): שהסתפק בזה, והורה בזה הגר"ח קניבסקי שליט"א שהמקבל לא חייב להאמינו שלא היה נותן זה סתם לצדקה, והמוציא מחברו עליו הראיה. ועוד, גם מצד הנותן מבואר בגמרא (ע"ז י"ח). לגבי רבי חנינא בן תרדיון שיש מעלה שלא לקחת כסף צדקה בחזרה, עי' שם, וא"כ לא יקח כסף זה בחזרה.

(הגר"א הלוי דינר שליט"א גיליון מים חיים תרומה תשע"ט)

ביום י"ד וט"ו באדר א' אין אומרים תחנון ואין אומרים "למנצח יענך", ואסור בהספד ובתענית (שו"ע סי' תרכ"ז ומשנ"ב שם), וכן אין אומרים תחנון או "צדקתך צדק" במנחה שלפניו שהוא י"ג אדר א' (משנ"ב ס' קל"א ס"ק ל"ג). אין אומרים "על הנסים" כיון שאין קוראין המגילה, ואם אמרו אין מחזירין אותו (משנ"ב שם). חתן ביום חופתו אינו מתענה, אבל יזהר שלא יהא רודף אחר מותרות מאכל ומשתה (שו"ע שם ושעה"צ ס' תקע"ג ס"ק ב'). מי שיושב שבעה על אחד מקרוביו ר"ל, נוהג בו כל דיני האבלות, ודלא כפורים שאין נוהגין בו (משנ"ב ס' תרצ"ז ס"ק ג'). ואם חל יום פטירת אביו או אמו בפורים קטן, אינו מתענה (שו"ע שם, ו"פני ברוך" ס' ל"ט סעיף כ"ח).

ירבה קצת בסעודה, וטוב לב משתה תמיד (רמ"א שם, סעיף

מעשה היה אצל הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנא זי"ע, שהגיעו אליו אנשים בפורים קטן וראו שם הרבה נרות דולקים, והתפלאו מה יום מיומיים...

גם בדרך לבית המרוזה צריכים לשתות משהו...

אח"כ אותו י"ש משופרא דשופרא? השיבו הרה"ק: ברצוני היה לגרום לך הנאה וקורת רוח קודם ביאתך לשם, שאף ב'דרכך' לשם תהיה שבע וטוב לב.

סיים ה'דברי חיים' ואמר, הגם שנודע מספה"ק שהימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור ובכל שנה ושנה נתעורר הנס, ובודאי יעשה לנו השי"ת ניסים בפורים הבא עלינו, אמנם כדי להפיס דעתנו נתן לנו השי"ת כעת פורים קטן, שגם היום נתעורר הנס.

ומעשה היה אצל הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנא זי"ע שהגיעו אליו אנשים בפורים קטן וראו שם הרבה נרות דולקים והתפלאו מה יום מיומיים. הרגיש הרה"ק בפליאתם ואמר להם: 'מה חידוש יש אצלכם על הנרות מפני שהיום פורים קטן, היום יום גדול, שיש הארה גדולה בעולמות העליונים' (הובא באבן ישראל נא).

(באר הפרשה)

הרה"ק ה'אמרי יוסף' זי"ע (דרוש י"ד לפסח) מביא, שהרה"ק ה'דברי חיים' מצאנו זי"ע סיפר ב'פורים קטן', כי פעם הלך הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע בערב יום הכיפורים אחר הסעודה לרחוב העיר ברצונו לזכות בעשיית גמילות חסדים למי שנצרך, ופגע בעני אחד ושאלו אם רוצה לשתות י"ש, והשיב העני בהן. ואכן לקחו הרמ"ל לבית מרוח הסמוך וציווה לתת לו.

לאחר ששתה העני חזר הרמ"ל ושאלו, האם תרצה לשתות י"ש הגון וחרף יותר מהראשון? וכמובן שהשיב העני בחיוב, והוליכו למקום שמייצרים י"ש חריף ומשובח ביותר ונתן לו מהמובחר ביותר, ושתה העני להנאתו.

אח"כ שאל העני את הרה"ק, מפני מה לא לקחת אותי מיד לבית היוצר, מה ה'עניין' לתת לי בתחילה כוס ממין פשוט ורק

כולם מציינים את האבסורד, שנמקביל לחשיפת ההאזנות לטלפונים החכמים, מנסה שר התקשורת לבטל את הטלפונים הכשרים, כאלו שבודאי אין מה 'לשאוב' מהם. אבל המדהים ביותר הוא לראות איך כבר לפני 2000 שנה חזו זאת חז"ל ברוח קדשם...

רעות רבות ו'צרות' | הרב יהושע כהן

לבין 'צרות', משמע שתיבת 'צרות', חוזר על 'רעות רבות' כלומר שאותן רעות רבות יהיו צרות, ולכן פירש רב, שהרעות הרבות יהיו 'צרות' זו לזו. ומוסיף המהרש"א (ע"פ רש"י), שהכונה כאן בביטוי 'צרות', היא כמו שתי נשים הנשואות לאדם אחד שנקראות 'צרות', משום שכל אחת מצירה לחבירתה, דהיינו שכל אחת מהצרות והגזירות תהיה סותרת ומתנגת לחבירתה.

אם נבקש דוגמא טובה להבנת הדברים, הרי שסוגיית 'פגסוס' יכולה להמחיש זאת היטב. שכן, כאמור, כל מי ששכל ישר בלבו, מבין כי הגילוי המזעזע והמרעיש לפיו המשטרה ישבה והאזינה, ואף שאבה והעתיקה תכנים של טלפונים של אנשים כה רבים, הוא אנטי-תזה וניגוד גמור לגזירותיו ולחלומותיו של שר התקשורת שלנו.

מצד אחד, טלפון 'חכם' עם פגסוס והאזנות סתר, ומצד שני - טלפון כשר. אפילו סומא היה קם ונזעק כנגד הסתירה הזו והניגוד הזה. אפילו טיפש גמור היה אמור מזמן להגיע למסקנה שבמקרה כזה של האזנות מצד המשטרה, עדיף טלפון 'טיפש'. הכל מבינים שדוקא מי שחכם באמת - מחזיק טלפון 'טיפש'.

אך בעולם כה חשוך, במקום שממשלת הרשעה תודה ותצטרף למסקנה המתבקשת הזו. במקום שמכל העולם יבואו לחזות בפלא שרק קבוצה קטנה הצליחה להנצל מהאזנות הפגע-סוס בזכות הטלפון הכשר. במקום ששר התקשורת יוריד את הכובע (או הכיפה), בפני ציבור כה ערכי שיודע להגן על עצמו ועל ילדיו מכל מיני פגעים ופשעים המסתובבים בחוצות, וכערך מוסף גם להנצל מפני העוולות הנוראות של 'שאיבת' הטלפון על כל תכניו מצד המשטרה, עומד אותו (יו)עז-פנים בחוצפה, ומטיח דברי-בוז על 'עגלה מלאה' בפשיעה ולכלוך, וגם בהאזנות סתר, מול 'עגלה ריקה' של לימוד תורה, דרך ארץ ועזרה לזולת.

אנחנו לא מחפשים סיבות להצדיק את דברי רבותינו, אבל כעת כשכולם מבינים סוף-סוף כי רק טלפון כשר יכול לאפשר מעט הגנה מפני הפרעות הללו, ורבים, אף שהם רחוקים משמירת תומ"צ, מדברים על רצון להצטרף ולרכוש מכשירים כאלו - הרי שאם היה לנו שר תקשורת שפוי, הוא ודאי היה מבין מיד, כי זה הזמן המתאים ביותר שבו הוא צריך 'לקפל את הזנב' ולגנוז את

לאחרונה כולנו מוצאים את עצמנו יותר מדי פעמים מזמזמים את המילים: "דע, מה למעלה ממך, עין רואה ואוזן שומעת..." כן, רבים כבר דיברו והזכירו כי האזנות המשטרה הן המחשה ברורה למאמר המשנה הזו. הכל גלוי, אין מה להסתיר.

הכל מרגישים צורך לציין ולהצביע על התופעה המצחיקה הזו, שבד-בבד ובמקביל לגילויים והחשיפה על האזנות המשטרה לטלפונים החכמים, מנסה שר התקשורת לבטל את הטלפונים הכשרים והפשוטים, כאלו שאולי אפשר להאזין להם באמצעות תוכנות רוגלה כאלו ואחרות, אבל בודאי שאין מה 'לשאוב' מהם. המבינים בתחום אף מספרים שרכישת הטלפונים הכשרים והפשוטים, עלתה בשבוע האחרון, ולכן, כולם מדברים על כמה שזה ממש משעשע עד כדי מחשיד שדוקא עכשיו החליט שר התקשורת ללחום נגד הטלפונים הכשרים (וכבר היה מי שאמר, ולא בהלצה, כי אולי המשטרה מפעילה אותם, מתוך רצונה 'לזכות' לעקוב גם אחרי יהודים חרדיים...).

אבל הדבר המדהים ביותר הוא, לראות איך כבר לפני 2000 שנה חזו זאת חז"ל ברוח קדשם. והאמת, אין רגע נעים כמו הרגע בו אתה מגלה כי רבותינו הצליחו לדייק בנבואתם ולחזות את תקופתנו בדיוק מופלא עד הפרט האחרון.

תשמעו גמרא יפה במסכת חגיגה (דף ה.), סוגיא אותה לומד עם ישראל השבוע במסגרת ה'דף היומי'. תחזיקו ראש, זה קל. "רבי יוחנן, כי מטי להאי קרא, בכי (=רבי יוחנן כשהיה מגיע לפסוק המובא בהמשך, המתאר את ענשי החטאים, היה בוכה): "היה כי תמצאן אותו רעות רבות וצרות" (דברים לא, כא), עבד שרבו (=הקב"ה) ממציא (=מזמין) לו רעות וצרות, תקנה יש לו? (=האם יכולה להיות לו דרך כלשהי להסתתר מהן, או למצוא מגן ומחסה מפניהם!?) מאי רעות וצרות? אמר רב: רעות שנעשו 'צרות' זו לזו". סוף ציטוט.

רש"י כותב לפרש שכונת הדברים היא שהרעות והצרות יהיו תכופות וסמוכות זו לזו בלא הפסק. כל יום גזירה חדשה. המהרש"א מציין כי לא בכדי הגמ' מבינה שאין לפרש 'צרות' כפשוטו, והיינו שכונת הפסוק לומר שיהיו גם הרבה רעות וגם הרבה צרות, וזאת עקב קושי לשוני, כי א"כ היה נכון יותר לכתוב 'רעות וצרות רבות', אך בהיות והמילה 'רבות' מפסיקה בין 'רעות'

המחייה, עומד ויוצא בהצהרות נגד יקור המחייה...).

כך נראה עיוורון. כך נראית גזירה על 'עבד ש"רבו" ממציא לו רעות רבות וצרות'. ואכן, רק זאת נחמתנו, כי אנו יודעים ומאמינים באמונה שלמה שהכל מכוון מלמעלה, וכל 'שחקני' ממשלת הרשע, אינם אלא כלי 'משחק' בידי הבורא. וכמו שאמרו בקהלת רבה (פרשה י), "אמר ר' אבא בר כהנא, אין המלכות מתגרה בבני אדם - אלא אם כן נלחש לה מלמעלה".

אנו תפלה ותקוה שבקרוב בימינו נחזה בביטול הגזירה, יבוא האדון אל היכלו וידליק את המנורה, בשמן זית זך בבית הבחירה, ויגרש את החושך הנורא, עם 'שמן זית זך' בתפארה.

חלומותיו הרעים. כל אדם עם קצת פחות עזות פנים, היה מבין שהוא צריך להמנע מלהתערב לציבור כה חכם וערכי בהחלטה החשובה והחכמה שלהם. אך לא אצלנו.

כך נראות רעות רבות ו'צרות' - שתי גזירות שהם 'צרות' זו על זו, שכל אחת מהצרות והגזירות סותרת ומצירה לחברתה. כי הנה למרות שכולם כעת מגיעים למסקנה שהטלפונים הכשרים הם פחות נוחים למזימה הזו של משטרה שיודעת עליך הכל ושואבת את כל מה שמכיל הטלפון החכם, ממשיך שר התקשורת לשקוד על מלאכתו לביטול הטלפונים הכשרים. ועם קצת התבוננות, ניתן למצוא עוד כמה דוגמאות של שתי גזירות מסוג כזה, שהם צרות ועוינות זו לזו, כשבעת ובעונה אחת, אנחנו 'נעקצים' ע"י שני דברים סותרים (כמו למשל שר אוצר שתוך כדי שמייקר את

יומא דהילולא

"הסיסמה שלי הייתה כל השנים: אני יוצא מהכלא עם ספר חובת הלבבות! כך שיננתי לעצמי כדי לחזק את האמונה. ותשמע סיפור מדהים..."

מתוך ריאיון מרתק שהעניק הרה"ח ר' שלום רובשקין שליט"א למגזין 'במה'

ממנו. עד עכשיו היה טוב, כל מה שהקב"ה הראה לנו שטוב, ואנחנו רוצים ומבקשים, הראני ד' חסדך, חסד זה גלוי".

זה מה שנתן לך את הכח?

"כן, צריך ללמוד את זה. למדתי את זה כל יום ובסך הכל מאות פעמים!".

ומה חשבת בכל פעם אחרי הלימוד?

"חשבתי לעצמי, זה פלא כל יום אני חי ב"ה, וכל יום הוא יום של חיים בפני עצמם. מה שהיה עד עכשיו - גם זו לטובה. היום - אני יוצא! חלף היום ולא יצאתי? בעז"ה מחר אני אצא! כך כתוב בשער הביטחון. אתה חי כל הזמן מה רצון הקב"ה, והתקווה היא שהקב"ה ישחרר אותך".

וכאן מגיע חלק מעניין, פרק השחרור, שגם הוא נשזר באורח

סמלי ומרגש בספר 'חובת הלבבות':

מי הודיע לך על השחרור?

"סוהר בא אלי לתא ואמר לי, 'תצא מפה'. הוא לא רצה לומר לי מילה נוספת. לקחתי את הטלית והתפילין שלי, הביאו אותי למשרד שם, באיזה חדר והתחילו פרוצדורה".

ואתה נמצא שם עם הטלית והתפילין?

"כן, וגם עם ספר חובת הלבבות!

"תשמע סיפור מדהים: הסיסמה שלי הייתה כל השנים: אני יוצא מהכלא עם ספר חובת הלבבות! כך, לחזק אצלי את האמונה.

בשיחה מרתקת שקיים ר' יחיאל סבר עם הרה"ח ר' שלום רובשקין, שהתפרסמה במגזין 'במה', סיפר ר' שלום, במענה לשאלה כיצד החזיק מעמד במשך שנות ישיבתו בכלא, בתנאי המאסר הקשוחים בארה"ב:

"אספר לך בדיוק מה עשיתי ומה החזיק אותי במשך כל השנים הללו שישבתי בכלא: למדתי שער הביטחון בחובת הלבבות! כבר התחלתי ללמוד זאת עוד לפני כניסתי לכלא, אבל בתוך הכלא לקחתי את הלימוד הזה ברצינות, ללמוד ולדעת איך הקב"ה רוצה שאני יעבור את זה. יש לנו יצר הרע ולא כל מחשבה שנופלת בראש זו מחשבה טובה. למדתי איך יהודי צריך לחשוב.

"למדתי שער ובטחון ושם אתה רואה שביטחון זה לא רק אמונה שהקב"ה עושה רק טוב. זו אכן האמת שהקב"ה עושה רק טוב וזה היסוד. הרמב"ן אומר שהאמונה זה העץ והביטחון זה הפרי. מה זה ביטחון? מנוחת הנפש היא שהקב"ה יעשה לך מה שצריך לעשות. זאת אומרת שיהודי נמצא במצב של צרה או סכנה הקב"ה רוצה שנבטח בו שיציל אותנו מהצרה. לקחתי את זה ברצינות וחייתי בביטחון ותקווה שהקב"ה יציל אותי שלא אשב שם 27 שנים.

"פרק ג' בשער הביטחון כתוב, הבוטח בד' הוא בן אדם שהוא יעשה השתדלות חזקה, גדולה - לעשות רצון ד'. למה? כמו שהאדם רוצה שהקב"ה יסכים אתו על מה שהוא רוצה, כך על האדם להשתדל מידה כנגד מידה לעשות מה שהקב"ה רוצה

"חשבתי, זה לא ייאמן. אתמול קיבלתי מכתב שהבקשה שלי להשתחרר מהכלא נענתה בשלילה, ההודעה הייתה אתה נשאר בכלא עוד 18 שנים, ומיד לאחר ההודעה סיימתי את אמירת כל ספר התהילים ולמדתי שוב שער הביטחון. והנה, יום למחרת, אני משוחרר לחופשי. זה לא נתפס! הרגשתי קרבת אלוקים כל כך עצומה, אני לא יכול להסביר את זה. למה? בטחתי בכך הקב"ה!"

bama.org.il 'במה'

בכל יום לאחר שלמדתי את שער הביטחון הנחתי את הספר בתוך ארונית קטנה בתא.

"באותו היום שהקב"ה שחרר אותי, לאחר שלמדתי את שער הביטחון, משום מה החזרתי את הספר לתוך הנרתיק של הטלית והתפילין, וכשיצאתי עם הטלית והתפילין יצאתי עם חובת הלבבות".

מה חשבת באותו הרגע?

סגולות וישועות

לאחר שסיים את תפילתו, קרא הבחור באוזני חבריו: "בעזרת ה' אם תוך שבועיים תבוא הישועה לחבר פלוני, אערוך סעודה כאן בשווי 50 ש"ח". מכאן נעביר את רשות הדיבור לשדכן הנכבד...

סיפור ישועה שאירע בימים האחרונים בזכות הסגולה הידועה בקבר שמואל הנביא

ישועת חברו, כפי המקובל שסגולה זו של הבטחת סעודה סמוך לציון הקדוש גדולה היא מאוד ועשויה לפתוח שערים נעולים בגבהי מרומים.

מכאן והלאה, נעביר את רשות הדיבור לשדכן הנכבד:

"אמנם עלתה כבר ההצעה עבור אותו בחור לפני כשלושה חדשים אלא שהדבר ירד מהפרק. בדיוק באותה שבת - פרשת משפטים, לאחר התפילה האמורה, עלה שוב הרעיון בבית המדוברת. אחד מהמשפחה התחיל לשכנע על הכיוון, ונפלה החלטה שאפשר להתקדם עם זה.

"מכאן והלאה החלו הדברים להתנהל במהירות, למעלה מדרך הטבע. העניינים זזו והתקדמו בצורה על טבעית. היתה תחושה כי כוח עליון החל מושך את העגלה במהירות".

ואם חשבנו שה'מופת' הסתיים, אז הנה הקינוח.

"ביום רביעי פרשת תצוה, אחרי שבועיים בדיוק. בשעה 9 בערב. חל עיכוב. היה נראה שהדברים מסתבכים קצת. אולם, לאחר שעתים, בשעה 11 בלילה, החלה לפתע שוב הרכבת לנוע במהירות הבזק.

"לאחר חצות הלילה נשברה הצלחת למזל טוב בשמחה ושושון, כאשר הבחור המבטיח ממחר להשיג את חמישים השקלים למימוש הסגולה. וליהודים היתה אורה בזכותו של הצדיק.

(הרב י' טברסקי, המבשר)

קבר שמואל הנביא, הניצב בפסגת ההר בואכה ירושלים מצדה הצפון-מערבי, כמזוזה עלמפתן פלטרין של מלך, מהווה מקום תפילה ותחנונים שבו שערי שמים פתוחים לקבלת התפילות.

סיפורי הוד רבים נקשרו סביב הציון הקדוש. טור זה אירח כבר בעבר כמה וכמה סיפורי ישועות שהתגלגלו לפתחו מכלי ראשון. בימים האחרונים התקבל סיפור ישועה טרי ממש שאירע כעת, ממנו ניתן להתחזק שוב ושוב באמונה ובטחון עד כמה יקרה ומתקבלת כל תפילה ותפילה, ובפרט במקום קדוש. כמו כן, כמה גדול כוחן של סגולות קדומות ומוסמכות שיש להן על מה להישען. ידועה היא הסגולה להבטיח שאם תבוא הישועה יערכו סעודה בקבר שמואל הנביא. רבים נושעו כבר בסגולה זו הנודעה בשער בת רבים. וכאן מתחיל סיפורנו.

קבוצת בחורי ישיבה פקדה את הציון הקדוש של שמואל הנביא, בלילה של יום רביעי פרשת משפטים. בהיכנסם לציון הקדוש הם שפכו ליבם בתפילה, כאשר אחד הבחורים מתחנן במיוחד ומעתיר עבור אחד מחבריו. בחור מבוגר קצת שנזקק לישועה במציאת זיווג.

לאחר שסיים את סדרי תפילותיו, קרא הבחור באוזני חבריו ואמר: בעזרת ה' אם תוך שבועיים תבוא הישועה לחבר פלוני זה, אערוך סעודה כאן בשווי של חמישים שקלים. סכום זה, הנחשב לסכום מכוונו במושגים של בחור ישיבה, הוקצב על ידו למען

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

באסיפה הוחלט להרחיק את אחד התלמידים: האם מותר לאחד המשתתפים לספר אחר כך שהוא היה מהמיעוט שסברו שיש להשאירו?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

מהדברים עולה כי לאותו אדם שלגביו התקבלה ההחלטה, דהיינו לתלמיד או להוריו, אסור בכל גווני (משום שלגביהם מדובר ברכילות, שאין בזה היתר של 'באפי תלתא'), ואילו לספר לאדם אחר מותר לכאורה רק באופנים הבאים: א. אם לא משמע מדבריו שעדיין הוא סבור כך אף לאחר הכרעת הרוב. ב. בתנאי שאינו מתכוון ללגלות ולפרסם את הדבר ואינו אומר זאת אלא בדרך אקראי. ג. בתנאי שלא הוחלט באסיפה לשמור את פרטיה בסוד. ד. אם מדובר באסיפת רבנים או דיינים יראי אלקים, גם באופנים אלו אסור. ובנוסף, לדעת היד הקטנה גם באופן זה אסור.

ולמעשה, כתב ה'חפץ חיים': "ואחרי כל הדברים והאמת האלה שביארנו, ראה אחי כמה יש להתרחק מקולא זו שכמעט אין לה מקום במציאות, ובפרט שאף אם יצטרפו כל הפרטים גם כן צריך עיון אם הלכה כדעה זו, אחרי שלדעת הרבה פוסקים אין שום מקור לקולא זו מהש"ס, לכן השומר נפשו ירחק מזה".

הסעיף הנלמד היום (כלל ב, יא), עוסק בשאלה האם מותר לספר מה שהתרחש באסיפת ז' טובי העיר בעת שדנו על עניין מסויים, מי סבר כך ומי כך וכדומה. הדברים נוגעים מאוד גם למציאות דורנו, ולאזו דווקא לשיבת עירייה או מועצה, אלא לכל אסיפה רגילה של מנהלי מוסד ציבורי, הנדרשים לקבל החלטות שונות, והשאלה היא האם מותר לאחד הנאספים לספר אחר כך - אני סברתי כך, אולם מה אעשה והרוב הכריעו נגדי, וכדומה. השאלה הזאת נוגעת לדין של 'באפי תלתא', כיוון שדעת הרוב נאמרה בפני שלושה, וממילא לכאורה היה מקום להתיר. נכתוב בקצרה את סיכום הדברים כפי שהביאו בביאורים ומוספים מהדורת 'דרשו' (משו"ת לחפץ בחיים ח"א סי' כ), לגבי נידון של אסיפת מורים, בה הוחלט בדעת הרוב שלא לקבל תלמיד מסוים - האם מותר לאחד מאנשי הצוות שהשתתפו באסיפה, שדעתו היתה שיש לקבל את התלמיד, לספר שהוא היה בדעת המיעוט (ואפילו אינו אומר את שמותיהם של אלו שהיו בדעת הרוב).

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדרך היומי

מה העצה לרפואה שנתן הסטייפלער לגאון רבי חיים קרייזוירט?

חגיגה דף 1

אלו דברים שאין להם שיעור

במצות הכנסת כלה, אזי תראה שתהיה לך אריכות ימים ושנים טובות, כי מצוות הכנסת כלה עומדת בין חולה ובין מת, ולכן ראה לעסוק במצוה רבה זו ותראה ישועה.

וכך עשה, והברייתא ב"ה לאורך ימים ושנים רבות. ואין לשער ואין לספר מגודל טובו ורב חסדו במצות הכנסת כלה, יומם ולילות היה עסוק להשיא יתומים ויתומות, נסע מסוף העולם אל סופו, דפק על פתחי נדיבים ולא נח ולא שקט מעבודתו הקדושה, כאשר ראה ראיתי מקרוב בעת אשר התאכסן אצלי בביתי כמה פעמים.

(בדידי הוי עובדא)

הכנסת כלה עומדת בין ביקור חולים והלווית המת. שמעתי מהגאון רבי חיים קרייזוירטה זצ"ל, רבה של אנטווערפן, שפעם אחת חלה ל"ע במחלה נוראה ר"ל, והרופאים כמעט שהתייאשו ממנו, ובמר נפשו נסע אל הגאון הסטייפלער זצ"ל, ושפך לפניו את צערו.

ענה ואמר לו הסטייפלער זצ"ל: אנו אומרים בכל בוקר את הברייתא, 'אלו דברים שאין להם שיעור וכו', ביקור חולים והכנסת כלה והלווית המת וכו'. וכך אמר לו, מצד אחד כתוב "ביקור חולים", ומצד שני כתוב "הלווית המת", ובאמצע כתוב "הכנסת כלה", ולכן המשיך הסטייפלער ואמר לו: אם תעסוק

האם מותר לפתוח חנות בפורים?

כיון שהוא שמח ברווחים; אך ראוי למעט בכך, ויש שאינם פותחים את חנותם בפורים כלל.

ומותר לכתוב פסקי הלכות, דרשות, וכדומה, כאשר אינם דורשים עיון רב, אך אין להאריך בכך באופן שיפגע בשמחת הפורים. ומותר לעשות בפורים כל מלאכה שהיא באמצעות גוי.

[שו"ע תרצו, א, ומשנ"ב ב-ג; ביאורים ומוספים דרשו, 3, 4, 6 ו-14]

מנהג ישראל בכל מקומות מושבותיהם, שלא לעשות מלאכה ביום הפורים, כעין איסור המלאכה בחול המועד. איסור זה, כולל רק מלאכות שאין בהן שמחה, ואין בהן מניעת הפסד, ואינן נעשות לצורך פורים, ולא לצורך מצוה. ולכן, לדוגמה, מותר לכבס ולהסתפר לצורך הפורים, ואף אם היה בידו לעשות זאת לפני הפורים. ומותר לעסוק במסחר בפורים, כגון לפתוח את חנותו, וכדומה,

האם יש איסור מלאכה בליל פורים?

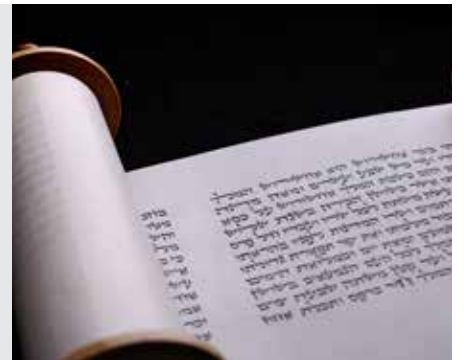

ומקומות שקיים לגביהם ספק אם הם 'פרזים' או 'מוקפים' - יש שנראה מדבריו, שהמלאכה אסורה בהם בשני הימים; ויש שהורו לנהוג בהם איסור מלאכה ב"ד באדר בלבד. ובפורים המשולש, בערים ה'מוקפות' - יש שכתבו, שיש להימנע ממלאכה ב"ד באדר, וכן בט"ז באדר מחצות היום ואילך.

[שו"ע תרצו, א, וביה"ל ד"ה אין; ביאורים ומוספים דרשו, 10, 16 ו-17]

בהמשך לאמור: זמן איסור המלאכה בפורים, הוא מהנף החמה עד לשקיעתה. ובנוגע לליל פורים - יש אוסרים, כפי שאסורים ההספד והתענית גם בליל פורים; ויש מתירים, אם משום שמקור איסור המלאכה הוא בכך שימי הפורים הם ימי משתה ושמחה, ודין 'משתה ושמחה' נוהג ביום בלבד; ואם משום שאיסור מלאכה זה הוא מקביל לאיסור המלאכה בערב פסח, הנוהג מהנף החמה בלבד.

האם מותר לאבֵּל לצאת מביתו לקריאת המגילה?

השולחן ערוך, מותרת רק באופן שאינו יכול לקרוא במנין בביתו; ואף באופן זה, אין ההיתר אלא להשתתף בקריאת המגילה בבית הכנסת, אך לא בתפילת ערבית. ולדעת הרמ"א, כך הדין בנוגע לקריאת הלילה, אך לקריאת המגילה ביום בבית הכנסת, מותר לאבל לצאת אף כשיכול לקרוא במנין בביתו.

[שו"ע תרצו, ד-ה, משנ"ב י וטז; ביאורים ומוספים דרשו, 30]

לדעת השולחן ערוך, דיני אבילות נוהגים בימי הפורים כבימות החול. ולדעת הרמ"א, דיני אבילות אינם נוהגים בשני ימי הפורים, למעט דברים שבצנעה; ולכן, לדוגמה, מותר לאבֵּל לנעול נעליים ולשבת על כסא רגיל. ויש אומרים, שבליל פורים, אף לדעת הרמ"א נוהגים דיני אבילות; אך יש אומרים, שאין הבדל בין היום ללילה, ולכל הפחות לענין נעילת נעליים ושיבה על כסא רגיל. ויצאת האבל מביתו לבית הכנסת לקריאת המגילה - לדעת

* אחת ממצוות היום בפורים היא 'משלוח מנות'. יש שכתבו, שצריך לשלוח את המנות דווקא על ידי שליח ולא להביאם בעצמו; ויש חולקים.
* במשלוח מנות צריך לשלוח שני דברי מאכל, או משקה, הראויים לשימוש מייד. ויש אומרים שבשר שאינו מבושל, נחשב לענין זה כראוי לשימוש מייד.
* בנוגע למצות משלוח מנות נאמר: "אִישׁ לְרֵעֵהוּ", והאחרונים דנים בשאלות שונות בקשר לכך; וכגון, האם בן יכול לקיים את המצוה בשליחת מנות לאביו, או שאינו נחשב ל'רעהו'.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

איסור היציאה בשבת מחוץ ל'תחום' - מדאורייתא או מדרבנן?

"אל יצא איש ממקומו" עוסק באיסור מלאכת הוצאה מרשות היחיד לרשות הרבים, ולא באיסור תחומין, ולדעתם, אין הבדל בין שנים עשר מיל לאלפיים אמה.

ונחלקו הפוסקים לפי הדעה שתחום של שנים עשר מיל אסור מדאורייתא, האם גם ביום טוב האיסור הוא מדאורייתא. ולהלכה, בשעת הדחק יש להקל, ולהחשיבו ביום טוב כאיסור דרבנן.

[שו"ע תרנה, א, משנ"ב, ג, ושעה"צ ג; ביאורים ומוספים דרשו, 5 ר"ט]

חכמינו ז"ל אסרו על האדם להתרחק בשבת וביום טוב יותר מאלפיים אמה (1,152-912 מטר, לשיטות השונות) מהמקום בו שהה ב'בין השמשות' שבכניסת השבת, ואיסור זה נקרא 'תחומין'. ויש אומרים שהתרחקות של שנים עשר מיל' (10.94-13.82 ק"מ), אסורה בשבת מדאורייתא, ודורשים זאת מהנאמר על מחנה ישראל, שאורכו היה שנים עשר מיל: "שָׁבוּ אִישׁ תַּחְתָּיו אֶל יְצֵא אִישׁ מִמָּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי". מאידך, יש אומרים, שהכתוב

הלוח היומי

י"ד באדר א' | רבי זאב וולף זצ"ל מז'טומיר, בעל אור המאיר, תלמיד המגיד ממעזריטש

פורים קטן

בשנת ת"ר חגגו את "פורים רודוס" על שניצלו יהודי העיר מעלילת דם קשה.

יארצייט:

תקנ"ה: רבי זאב וולף זצ"ל מז'טומיר, בעל אור המאיר, תלמיד המגיד ממעזריטש.

תרי"ב: רבי דב בעריש ב"ר משה אשכנזי זצ"ל, בעל שערי ירושלמי.

תר"פ: רבי שלום יוסף ב"ר דוד (מבוהוש) פרידמן זצ"ל, משפיקוב.

תרפ"ט: רבי משה מרדכי ב"ר חיים ישראל מורנגשטרן זצ"ל, מפילוב, בעל מדרש משה.

תשמ"ב: רבי צבי יהודה ב"ר אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל.

תשנ"ג: רבי פנחס ב"ר אשר אנשל יהודה מילר זצ"ל, רבה של נצרת עילית.

תשנ"ה: רבי שמעון ב"ר יהודה שוואב זצ"ל, רב קהל עדת ישורון ובעל עיון תפילה ועוד.

תשע"ז: רבי מרדכי צבי ב"ר יעקב גניזי זצ"ל, בעל הכוזרי המפורש ומורשת יעקב.

לא עושים מצוות על חשבון הזולת

במוצאי שבת קודש פרשת שופטים תש"ע, מרן הגר"ע יוסף אמר בסיום שיעורו בבית כנסת היזדים: "רציתי להודיע שיותר לא נעשה את הסליחות כאן, לאחר הדרשה כל אחד ילך לבית הכנסת שלו ושם יעשה סליחות, תסלחו לי".
באותם רגעים דממה אחזה בכל נקודות הלווין, מדוע? מה קרה? למה אין סליחות? ומרן הסביר: "הדבר גוזל את שנתם של השכנים, לא עושים מצוות על חשבון הזולת".

(המתמיד על הגר"ע יוסף עמ' קפט)

אף כאשר אנו עוסקים בדבר מצוה, נשתדל שלא להפריע את מנוחתם של הישנים, כדי שלא יהיה הדבר בגדר "מצוה הבאה בעבירה"

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il